

רחל מרחלת על כל העולם

הלית בהריון

היא היתה אחת היספיות הכי יספיות שהיו לעיר הזו מעולם. גוף דקיק ותמיר, עיניים עצובות, שיער גולש — או מי צריך יותר מזה?

משך תקופה ארוכה נחשבה הלית קתמור כדוגמנית מיספר אחת, ופניה היפים וגופה החטוב קישטו מודעות-פיר-סומת ודפי ירחוני-אופנה רבים. מאוחר יותר התגלתה כשחקנית-קולנוע, בסרטו המעניין של בעלה דאז, ז'אק קתמור, מיקרה אשה. יודעי-דבר ידעו לספר כי הדמות שגילמה בסרט, נתבססה על דמות-השלה בחיים.

הסרט הזה ייצג את ישראל בפסטיבל קאן, ויחד איתו נסעה גם הלית כשהיא עטופה בגרדרובה מטרופת המושכת כל עין, שאותה עיצב בעלה. ואכן, תשומת-הלב הופנתה אל הישראלית היפה.

מאוחר יותר השתתפה הלית בסרט יש-ראלי בשם התרגום: היא והרקדנית לילי אורה חכמי, עירומות כביס-היוולדו, פיתו בו את היום לופול התמים והטוב למעשים מגונים, לא-עלינו.

קצת יותר מאוחר הפכה הלית קתמור ידועה היטב בציבור, בעזרתה האדיבה של סידרת-הכשל הטלוויזיונית חדווה ועלמיק. בין הזמנים הספיקה להתגרש מהבמאי ז'אק קתמור, שנשא לו תיכני-ימייד שחקנית אחת של הסרט מיקרה אשה, הדוגמנית אן טובמאיר, כמו שאתם כבר בטה יודעים.

הלית, בתו של המשורר אבות ישורון, הפתיעה גם בספר-שירים שכתבה. בראיון טלוויזיוני שהעניקה לאחר הופעת הספר לא ענתה על שאלותיו של המראיין, מנחה התוכנית. מאוחר יותר הסבירה כי שאלותיו היו כל-כך לא אינטליגנטיות, עד שפשוט העדיפה לשחק. הלית, אתם מבינים, נחשבת בחורה אינטליגנטית מאד. הפתעה נוספת גרמה הלית לידידיה

כשהתחננה עם בעלה-הגלריה ואיש-העסקים ישעיהו (ישעיהו) ריבלין, אחיה של השחקנית ליאורה ריבלין, מי שהיתה אשתו של עזר קיטלר. זמן קצר לאחר סכסכי-הנישואין נולד בנס-בכורם של השניים, ומי שלא ראה או את הלית בהריון, לא ראה אשה יפה מימיו. ולמי שבכל-זאת החמיץ את המראה המלבב הזה, נכונה לו הזדמנות נוספת: הלית שוב בהריון, והיא יפה כמו תמיד במיקרים כאלה.

אביב בצמרת

רק לפני שבועיים סיפרתי לכם על איש-נעורים שאחזה לפתע (או, בעצם, לא-כל-כך לפתע) בליבותיהם של אנשי-צמרת, או כינתי אותם א' וב', מסיבות השמורות עימי, והברורות לכל מי שתפס את אפסי קצוה של הרעיון.

פשוט, לא רציתי לקחת על מצפוני מהר-מה בסדר-גודל של... טוב, בואו לא נדבר על זה.

אבל מה, ראו זה פלא. לא הספקתי עדיין להריגע מגודל העניין ההוא, וכבר הביאה לי הרוח כנפיה סיפור חדש. באותו סיגנון, באותו בניין ואפילו בדיוק באותו מקום. הפעם נקרא לו איש-צמרת ג' — מ-אותן סיבות עצמן. צמרת ג' הוא עמיתם

מישפחת גרא - לקראת הסוף

רחל ואלי גרא והפורד זוג 1991

לרכוש בית חדש, שערכו איזה מאתיים ותמישים אלף לירות, וכי הבעייה המרכזית שלהם בחיים היא איך לרהט אותו.

מסתבר, שטעיתי, כי הבעייה של הבית החדש היתה מישינית בלבד, ונדחקה לקרן-זווית נוכח הבעייה החדשה-מחודשת, שני-עורה מתרדמתה הממושכת.

סוד גלוי הוא שהזוג גרא, כווג, נמצא מזה זמן רב במשבר, ובכך, הפעם, לצערם של כל ידידיהם המשותפים, לקוחותיהם ואוהדיהם, החליטו השניים לגמור את המשבר בדרך האחת המוכרת והבלתי-נעימה — גירושין.

הגראים פתחו בהליכים מישפטיים. אלי נשאר בינתיים בביתם המשותף שבגבעתיים, ליד בית הוריו, ואילו רחל עברה לחדר שמעל לגלריה, את הבית שעמדו לרכוש ביחד החליטו לא לרכוש, ואת שתי הגלריות יחלקו ביניהם.

מאחר שאלי החל בעת האחרונה להתעסק בעיצוב וייצור של כלי-קודש, הרי את ענף התשיטים הוא ישאר בילעדית לרחל. לא נותר אלא לקוות, בשבילם, שלבד יהיה להם יותר טוב מאשר ביחד. לפחות זה.

הם הכירו לפני למעלה מחמש-עשרה שנים. הוא היה או שחקן-תיאטרון צעיר, והיא — ציירת מתחילה, עולה-חדשה מפולין. כעבור זמן קצר הם התחננו, והחלו לבנות חיים חדשים, משותפים.

השחקן חדל לשחק, הציירת התמסרה יותר לאמנות התכשיטים, לימדה את מלא-כת העיצוב גם את בעלה, ויחד בנו להם אלף ורחל גרא שם בינלאומי. כתכשיי-טנים כישורניים יוצאי-דופן.

עם הזמן התבססו, כי עם ההצלחה בא גם הכסף. הם רכשו גלריה ביפו העתיקה, וזו הפכה מוקד עלייה-לרגל של תיירים, ששימעם של רחל ואלי גרא הגיע אליהם כבר בחו"ל. הם הצטלמו למודעות, לעיתון-נות, העניקו ראיונות, נכנסו ברגל קלה לטורי-הרכילות.

קשה להגיד עליהם שסלדו מפירוטמת עצמית. אפילו על כרטיס-הביקור שלהם הטביעו תמונה משותפת, כששניהם מתוכי-שטים מכף-רגל ועד ראש.

במשך הזמן הם רכשו להם גלריה נוספת, בנו מעליה חדר-מגורים יפה, ולפני זמן לא רב גם סיפרתי לכם כי הם עומדים

היי ציוניוני הדרך

או איך שאני מנסה להרגיע אותן, את כל אחת לחדר וכולן ביחד, ולהגיד להן שישלימו עם זה שהעסק אבוד וישו לו חברה קריינית בשם שוש עטרי, ושהוא מאוהב ומצטלם איתה לעיתונים והעסק

שאודי וייצמן ושוש עטרי בחור 1991

הוא כמעט עסק מישפחתי, כי גם האבא המפורסם עזר סומך את ידו על העניין, וגם הוא נראה איתם מהיך מאוון לאוון באחת התמונות ויש ראינות ויש הצהרות — באה הפתעה.

לפתע מגיע ידד קרוב מאוד של שאולי הנ"ל, ואומר לי: "שמעי, בתור רחל המרחלת את מפתיעה אותי מאד. מה, את לא יודעת שהרומן בין הצמד-המד נגמר? ותאמיני או לא, אני לא ידעתי, כי כמו שהרומן הזה החל בקול תרועה גדולה, ככה הוא הסתיים לו בקול דממה דקה. אבל אני לא דואגת. לא ירחק היום, וכל אחד מניהם, גם שאולי וגם שוש, ימצא ניהומים באיזה-שקן ורועות.

פרחים מסוגם של השניים האלה נקטפים חתישתיים.

אני יודעת שזה קשה, אני יודעת שהבן אדם צריך לעבור נקודות-ציון רבות בחייו עד שהוא מגיע אל המטרה הסופית, וגם כשהוא מגיע או לפעמים הוא מפספס, או מתפטר, או בכלל לא יודע ולא שם לב שהוא הגיע אליה.

בגלל זה אני לא מופתעת יותר מ-שאודי וייצמן. הגעתי למסקנה שהבחור פשוט מחפש, מה יש, זה לגיטימי בחלט. הוא צעיר, נאה, דינאמי, או למה לא?

זה שהוא מפור לבבות שבורים בכל הארץ ויש על זה אפילו דוקומנטים, זו באמת לא צריכה להיות הבעיה שלו.

ולמה אני מספרת לכם את כל זה? או, בשבוע האחרון פשוט יצא לי לפגוש שלוש נערות, חתיכות אחת-אחת, הגרות כל אחת בקצה האחר של הארץ — החל באילת שבדרום, עצור בתל-אביב שבמרכז, וכלה בצפת שבצפון. וכל אחת מהן תינתה בפני את רחשי-ליבה בכל הנוגע לשאולי וייצמן הנ"ל.

הקרוב של השניים הקודמים, והם יושבים ועובדים יחד הרבה שעות בשבוע, מזה שנים, ומחליטים בעניינים שהם ברומו של עולמנו הקטן המצוי במרחב השמי, ובכך, גם בליבו של ג' שלנו פגעו חיציו של קופידון. אלא שאצלו לא היתה זו אשת-רוח כמו השתיים הקודמות. והנה הצימוק המובטח: ה-הגברת, גם היא עמית, אומנם, לא בדיוק באותו פורום שבו יושב ג', כי פורום זה הוא באמת של עילית-שבועילית — אבל במקום קרוב מאוד, רבי-יוקרה, שרק מעטים ועוד פחות מכך מעטות, זוכים להגיע אליו.

הוא גם לא צעירה כמו אלו של חבריו של ג'. הייתי אפילו אומרת שהיא מתקרבת מאד לגיל-שלו, במשך שנותיהם המשותפות הרבות בתחום-הפעילות שבו הם עוסקים, יש לשער שפגשו פעמים רבות, ליוו זה את זו כיברת-חיים ארוכה מאוד במסל-לולים מקבילים.

הנה עכשיו, מספרים לי, עשה להם קופידון את מלך התרגילים. הם התאהבו, שולחים מבטים מצועפים, מסתודדים, בקי-צור — הכל, מה ייצא מזה בסוף אני לא יודעת, אבל דבר אחד ברור לי: זה שבמקום שהוא שעליו אני מדברת נזכרו להתחיל להתאהב, זה יותר מטוב מאד. זה מראה שחן מלהתאהב, בגילם, הם כבר ניסו הכל כדי להצעיר, וזה מראה גם שאולי-אולי, לא הכל אבוד.

חואניטה מחפשת שלווה

היא אומרת. האבא שלה, שהוא איש-עסקים ניו-יורקי, לימד אותה תמיד שבענייני עסק צריך לנהוג כגבר, ואילו האמא שלה, שהיא עקרת-בית, לימדה אותה להתנהג כליידי.

חואניטה משלבת את השניים, ומרוצה מאוד מעצמה. "אני אוהבת את עצמי כמו שאני", היא אומרת, "כי אני זו אני: שור-נאת התנהגות לא-סיבועית, שונאת חנופה, אומרת מה שרוצה, חושבת מה שרוצה, עושה מה שרוצה — ונורא אוהבת לבשל". היא אומרת שהיא יהודייה, וזה שהיא לא התגיירה בשביל להתייחד זו הבעייה של הרבנות הראשית, לא שלה. על צווארה היא עונדת מג'ידיד ואת סמל השלום, ואומרת בלהט שהיא בארץ כבר חמש שנים בגלל שהיא מאמינה במדינת-ישראל. לפחות היא.

אחרי שהיא מתלהטת ומתלהבת, ואומרת שכל רכילות עליה היא בגדר קינאה וצרות-עין, היא נרגעת, מסתיחה נשיקות לכל עבר, ועולה על הבמה לשיר בלוז ושירים אינטימיים, כמו שהיא אוהבת. חואניטה אוליין סמית, הומרת הכושית-היהודיה הישראלית הראשונה מזה אלפיים שנה.

אל תראו אותה, את הומרת חואניטה סמית, ככה כמו שהיא — מתרועעת כמו איוו כספית ולא מסוגלת לשבת בשקט על מקום אחד.

נמאס לה. במירפיה אמרה לי שנמאס לה. זה-עתה סיימה להופיע במשך חודש תמים במלון בן ארבעה כוכבים, וכל מה שהיא רוצה כעת זה לשים את הראש על הכר בדירה הפרטית שלה שברחוב יחזקאל בתל-אביב, ולנוח. לנוח מהכל. היא מאמינה בבני-אדם, חואניטה, לדבריה היא גם אוהבת אותם. כששימשה כדוגמנית-עירום בביתה-הספר לאמנות, הת-כוונה לעשות את זה למען האמנות בלבד, ולא למען תמונות-העירום שהופיעו אחרי-כך בעיתונים. כשהיא אוהבת מישהו, היא אוהבת עד הסוף. לא חשוב גבר או אשה, אצלה זה בא מבפנים, מהלב.

זה שמתרועעת עליה רכילות מרושעת, לדבריה, שהיא אי-הבת את בנות המין היפה דווקא. הרי בגלל שהיא, בתוקף היותה זמרת מועדוני-לילה, אינה מתנהגת כמו שמצפים ממנה, ואינה יושבת לשנות כבר עם גברים זרים או הולכת איתם הביתה, היא שומרת על ריחוק ועל כבוד, כי היא מתייחסת אל העבודה שלה בכבוד, ומשתדלת להיות ראוייה לה. כך, לפחות